

ORIZONTURI

Revistă a Societății Culturale a Elevilor și
Profesorilor din Liceul "Mihai Eminescu" Bacău
Serie noua. Nr.14 (17). Aprilie 2009

NOI

Fondator: George Bacovia – 1915

1839 - 1889

*„În sfârșit, ce mai atâta vorbă
pentru nimica toată ? Ia, am fost și
eu în lumea asta un boț cu ochi, o
bucată de humă însuflețită din
Humulești, care nici frumos până
la douăzeci de ani, nici cuminte
până la treizeci și nici bogat până
la patruzeci nu m-am făcut. Dar și
sărac așa ca în anul acesta, ca în
anul trecut și ca de când sunt,
niciodată n-am fost.“*

Creangă poet?

Dacă nu știți, I. Creangă a scris
versuri pe care le punea în cartea de citire,
una dintre ele fiind și această poezie
morală:

Nu lucrezi, n-ai ce mânca

Ar fi un mare păcat
Omul leneș de-ajutat.
Știți Dumnezeu ce a dat
Omului când l-a creat ?
Membre bune-ndemânoase,
Creieri în cap de ajuns,
Minte, graiu, simțiri, virtute,
Toate-n el perfect le-a pus.
Dacă lenea-l dominează,
Sigur este vinovat;
Cine ziua nu lucrează
Doarme noaptea nemâncat.
Bine-a zis biata furnică
Greierului calicind:
„Ați petrecut astă veară ? !
Joac-acum de-i fi putând !
Ear la veara viitoare,
Măi jupâne greieruș,
Fii ca mine strângătoare,
Nu tot trage din arcuș!
Ț-ei deda corpul la lucru ?
Lenea nu te-a domina;
Și la earn-având strânsură,
Lipsa-ți vei întâmpina.“

Ion Creangă

Din preocupările noastre...

Condițiile esențiale pentru tot ceea ce facem în viață trebuie să fie alegerea, dragostea și pasiunea. Și pentru că munca fiecărui om este portretul său ,ne-am aventurat în acest an școlar înspre diverse orizonturi pentru

că am considerat, la fel ca și André Gide, că omul nu poate descoperi noi oceane câtă vreme nu are curajul de a pierde din vedere țărmlul.

Dramaturgul Ion Luca Caragiale spunea:” Voiești să cunoști lucrurile? Privește-le de aproape!Vrei să-ți placă? Privește-le de departe!”Vom încerca să vă facem cunoscute lucrurile și sperăm că vă vor fi pe plac pentru că prezentul articol vă va face martori ai acestor evenimente.

Sărbătorile de iarnă au prilejuit derularea proiectului „ Lumina de Crăciun” coordonat de doamnele profesoare Constantina Hulea, Ana- Maria Andrioaie, Mihaela Mazilu, Maria

Lupașcu. Mottoul proiectului :”Există două feluri de a împrăștia lumina:să fii lumânarea sau să fii oglinda care o reflectă”. Activitățile în care au fost implicați elevi și cadre didactice din tot orașul au vrut să îndrepte

atenția asupra copiilor aflați în dificultate, tinerilor ce au boli cu pronostic limitat, inclusiv cei suferinzi de HIV/SIDA

cărorora asociația le acordă îngrijire paliativă.

ORIZONTURI NOI - Revistă a Societății Culturale a Elevilor și Profesorilor din Liceul “ Mihai Eminescu” Bacău

Profesor coordonator: Silvia Chesaru

Tehnoredactare: prof. Gabriela Trofin

Grafica: Tomescu Cosmin, 9 C

Vlad Gicoveanu, 12C

Literatură: Elena Țihlă, 12 A

Alexandra Grapă, 12C

Concertul de colinde „ Deschide ușa , creștine!” al elevilor liceului îndrumați de profesorul Daniel

Macovei , susținut la Arena Mall a fost un argument că opțiunea lor s-a îndreptat spre a fi oglinda care a împrăștiat lumina.

Ca în fiecare an, am serbat pe 15 ianuarie Zilele Colegiului intitulate Sărbătoarea Porților Deschise, desfășurate sub aforismul lui Danton : *După pâine, educația este prima nevoie*

a poporului .Am plecat de la premisa că mediul educațional este un promotor al idealurilor societății al căror produs este. În

societatea românească actuală, în care fluxul informațional se amplifică treptat și se diversifică neîncetat, oamenii au tendința de a cunoaște într-o măsură din ce mai mare lucrurile mici. Într-o astfel de lume ticsită de astfel de pseudo-modele, este necesară reaşezarea la locul cuvenit a adevăraților intelectuali, a celor care făuresc cultura.. Tocmai de aceea, în cadrul sesiunii de eseuri, referate și comunicări științifice ale elevilor și profesorilor s-a dorit nu numai omagierea lui Eminescu,ci și posibilitatea de a da elevilor oportunitatea de a se apleca , prin mijlocirea cărții, asupra unei diversități de aspecte sau fenomene care au revoluționat și au sensibilizat lumea modernă.

ISSN 1582 - 7089

Președinte prof. Constantina Hulea

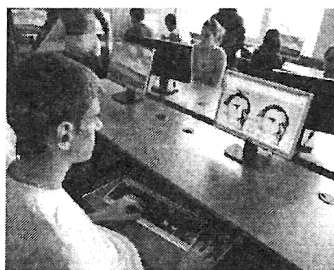
Actualitatea

Într-o epocă a generațiilor telefage, am dorit să propunem tinerilor o alternativă la surogatele culturale promovate de media prin întoarcerea la „galbenele file”, cum le numea Eminescu, dintr-o perspectivă în care televizorul și calculatorul să nu fie decât în relație de complementaritate cu cartea. Astfel, am avut în vedere expoziția „Eminescu în medalistică”, oferită de M. Vilică Munteanu, director la Arhivele Naționale Bacău, dar și o expoziție de cartofilie intitulată „Viața și opera lui Mihai Eminescu”, obținută prin bunăvoința domnului prof. M. Semenov. Diversitatea subiectelor abordate în cadrul sesiunilor de comunicări, dar și a formelor de exprimare alese de elevi (dramatizări ale operelor literare, concursuri, prezentări Power Point, referate) au demonstrat că mereu cunoașterea călăuzește spre unitate și, încă o dată, că nu există cunoaștere care să nu fie putere.

Anul școlar a marcat și debutul proiectului „Școala și comunitatea”-Parteneriat în promovarea valorilor. Am fost ghidați în desfășurarea acestui proiect de chiar vorbele lui Eminescu, patronul spiritual al școlii noastre: „Caracterul unei școli bune este ca elevul să învețe în ea mai mult decât i se predă(...), odată simțirea și judecata deprinse la observație, elevul ajunge prin propria gândire, la rezultate care nu stau în carte”. În goana după realizarea profesională sau pentru asigurarea traiului de zi cu zi, oamenii tind să se izoleze de mediul sigur al familiei și al prietenilor, fără a mai depune interes și efort în viața comunității. Școala are, însă, valențe pentru a reuni în jurul său copiii și adulții din comunitate. Pentru că unul dintre obiectivele proiectului a fost cel de a reînnoi tradițiile și obiceiurile vechi din zonă și din țară, proiectul a avut în vedere valorificarea unor rădăcini pe nedrept uitate sau ignorate.

Clasele a XI-a A și a XII-a E au demonstrat că și spiritualitatea autohtonă poate fi mijloc de bunădispoziție, organizând manifestările „Sântandrei, sărbătoarea de an nou a dacilor” și „Dragobete sărută fetele”. În aprilie s-a organizat o excursie ecologică în Pădurea Runc ce a avut drept scop o acțiune de ecologizare în cadrul Lunii Pădurii. Elevii s-au putut reculege la Mănăstirea Runc, ctitorită de Ștefan cel Mare, un locaș de cult de mare valoare istorică.

Proiectul „Internetul. Ultima Frontieră”, avându-i drept coordonatori pe profesorii Mihaela Ciobanu, Roxana Roșu, Gabriela Trofin și pe ing. Cristi

Filioreanu a continuat tradiția ultimilor patru ani, timp în care liceul nostru a derulat constant proiecte în colaborare cu Primăria Bacău. Prin concursuri ce

au vizat crearea de pagini web, editarea unei broșuri, inițiatorii proiectului au implicat elevi din clasele a X-a D, a X-a E, a XII-a D, a XII-a C care au contribuit la atingerea obiectivelor proiectului mai ales prin diversitatea subiectelor avute în vedere în crearea paginilor web: universități celebre, megastructuri, „Stăpânul inelelor”, „Prețul ca instrument de marketing”, „George Bacovia”. Elevii au demonstrat astfel că adevărata călătorie a cunoașterii nu constă în căutarea de noi ținuturi, ci în a avea ochii noi.

Toate lucrurile noi pe care le-am încercat și toate noile experiențe pe care le-am trăit ne-au ajutat să înțelegem că trebuie să ne păstrăm visele vii. Am înțeles că pentru a realiza ceva trebuie să avem credință și încredere în noi, viziune, muncă, determinare și dăruire. Trebuie să ne amintim că toate lucrurile sunt posibile pentru cei care cred.

Prof. Roxana Roșu

Ion Creangă - la o dublă omagiere

Homer al nostru, după expresia lui G.Ibrăileanu, s-a născut pe data de 10 iunie 1839 deci acum 170 de ani la Humulești, județul Neamț, ținut „plin de legende și proverbe”, cum l-a caracterizat cândva Eminescu, ca fiu al lui Ștefan a Petrei Ciubotariu și al Smarandei, fiica vornicului David Creangă din Pipirig, al cărei bunic venise din Transilvania (scriitorul va purta, așadar, numele de familie al mamei). Nică își petrece copilăria la Humulești unde, în nopțile de iarnă, asculta povești spuse de bătrânii și de bătrânele satului despre care mărturisește mai târziu: „De câte ori n-am stat nopți întregi ca să ascult pe moș Ion sau pe lelea Catinca, povestindu-mi povestea lui Făt-Frumos și a Ilenei Cosânzeana”. Poveștile auzite nu doar îl vrăjeau pe copil, ci îi aprindeau imaginația: „...culcat pe cuptor, ascultam cu amândouă urechile și simțeam atât de mult interes și așa de mare emoție, încât, după ce povestitorul înceta, eu nu puteam să adorm ceasuri întregi”.

După ce primește întâia învățătură de carte în satul natal, cu badița Vasile, dascălul bisericii, Nică este dus la Broșteni, unde urmează câteva luni cursurile școlii primare a lui Alecu Baloș, pentru ca, în toamna aceluiași an (1852), să treacă la Școala Domnească din Târgu-Neamț, unde îl are ca învățător pe Isaiia Teodorescu, un om foarte original pe care îl va imortaliza în povestirea **Popa Duhu**. Doi ani mai târziu, în 1854, este trimis la Școala de Catihetși din Fălticeni, iar în 1855 este admis la Seminarul din Socola (Iași) pe care-l frecventează până în 1858.

În 1859, Creangă este hirotonisit diacon. Nesimțindu-se atras de preoție, în ianuarie 1864 se înscrie la Școala Normală „Vasile Lupu” din Iași, condusă de Titu Maiorescu, fiind numit institutor suplinitor înainte de a termina, ca urmare a faptului că s-a dovedit unul dintre cei mai buni elevi.

Deși a fost un pedagog strălucit, care a introdus metode noi și a elaborat, împreună cu alți colegi, valoroase manuale școlare, pentru care a scris povestirile **Inul și cămeșa**, **Acul și barosul**, **Cinci pâini** (pe abecedarul lui va învăța mai târziu Mihail Sadoveanu), totuși Creangă a fost mutat de la o școală la alta, ba chiar și suspendat temporar din învățământ, fiind reintegrat, în 1874, de Titu Maiorescu, venit în fruntea Ministerului Instrucțiunii Publice și Cultelor. În 1875, institutorul Ion Creangă este inspectat de Mihai Eminescu, pe atunci revizor școlar.

Ca și în cazul lui Slavici, pe care, cunoscându-l la Viena, îl recomandase *Convorbirilor literare*, Eminescu descoperă marele talent al lui Creangă și-l introduce la **Junimea**, unde povestitorul își citește primele lucrări literare. Ca urmare, Iacob Negruzzi consideră intrarea lui Creangă la Junimea „o fericită achiziție”.

Cu toată deosebirea de pregătire intelectuală, între Eminescu, cel trecut prin Universitățile din Viena și Berlin, și Creangă, cel descins din lumea Humuleștilor și a catihetșilor, s-a statornicit o sinceră și durabilă prietenie.

Odată descoperit de Eminescu și, nu mai încapă îndoială, îndemnat să și scrie, Creangă își va publica, rând pe rând, în *Convorbiri literare* majoritatea poveștilor sale: **Soacra cu trei nurori**, **Capra cu trei iezi** (în 1875); **Punguța cu doi bani**, **Dănilă Prepeleac**, **Povestea porcului** (în 1876); **Povestea lui Stan Pășitul**, **Povestea lui Harap-Alb**, **Fata babei și fata moșneagului** (în 1877); **Ivan Turbincă** – în 1878. Tot în *Convorbiri literare* publică Ion Creangă și nuvela **Moș Nichifor Coțcariul**, în 1877 și povestirea **Popa Duhu** în 1881.

Prin septembrie 1880 începe să scrie **Amintiri din copilărie**. Trei părți au apărut în *Convorbiri literare* după cum urmează: partea I în ianuarie 1881, a II^a în aprilie 1881, a III^a în martie 1882. Ultima parte, scrisă, se pare în 1888, a fost publicată postum, în 1892, odată cu apariția primei ediții a operei lui Creangă.

Scriitorul a mai publicat și povestirile **Moș Ion Roată și Unirea** în *Almanahul Macedo-Român* în 1880 și **Moș Ion Roată și Vodă Cuza** în *Almanahul Societății Academice Social-Literare România Jună* din Viena în 1883.

S-a stins din viață la 31 decembrie 1889 - deci acum aproape 120 de ani - și este înmormântat la Iași, în cimitirul Eternitatea. Dar, prin unicitate, Creangă înfruntă timpul dialogând, ca scriitor, cu veșnicia, căci opera sa, numită pe drept cuvânt de G.Ibrăileanu „epopeea poporului român”, l-a fixat definitiv în însăși eternitatea românească.

Dacă creatorii atâtor capodopere ale literaturii populare au rămas anonimi, opera unui popor întreg - devenit artist suveran - , purtată în gânduri, în cuvinte și zicale de milenii și-a căpătat într-un moment istoric un nume: **Ion Creangă**.

Prof. Silvia
Chesaru

Intraductibilitatea operei lui Creangă

„Creangă este o expresie monumentală a naturii umane în ipostaza ei istorică ce se numește poporul român, sau, mai simplu, e poporul român însuși, surprins într-un moment de genială expansiune. Ion Creangă este, de fapt, un anonim” cum afirma George Călinescu. După spusele criticului, Creangă-anonimul, suntem de fapt noi și eu și tu. Noi, românii, care l-am citit pe Creangă simțim că imaginea satului și dulcele grai moldovenesc sunt prinse în opera marelui povestitor cu acuratețe și măiestrie.

Luând ca dimensiune literatura universală ca și Swift și Mark Twain, Creangă este mai mult decât un povestitor sau un simplu umorist. Opera sa este un document al felului de a gândi și de a fi a satului românesc din sec.al XIX-lea. Modul în care Ion Creangă „povestește” este inconfundabil: fiecare imagine creată ne plasează în mijlocul, în inima satului moldovenesc. Suntem mândri de geniile care s-au ridicat dintre noi și vrem ca și alte popoare, alte culturi să ne înțeleagă și să ne

recunoască valorile. Așa apelăm la traducerea operelor în alte limbi. Aici poate apărea o problemă. Unicitatea vorbei moldovenești se pierde într-o traducere ce nu poate prinde și reda melodicitatea și chiar dulceața ei.

Începutul „Amintirilor” curge asemenea unei ape limpezi și ne creează pace interioară aducându-ne și un surâs în colțul gurii: „Stau câteodată și-mi aduc aminte ce vremuri și ce oameni mai erau în părțile noastre, pe când începusem și eu, draguliță-Doamne, a mă ridica băiețuș la casa părinților mei (...)”. Traducerea în limba engleză este departe de a ne produce aceleași sentimente: „I sometimes stop and call to mind the customs and people there used to be in my part of the world at the time when I had, so to speak, just begun to put a foot over the threshold of boyhood in my home (...)”. Indiferent de iubirea pe care eu o port limbii lui Shakespeare, Swift sau Twain îmi dau seama că orice încercare de a reda cât mai fidel sentimentele este sortită eșecului. Așa că ne mulțumim cu o traducere care folosește pe alocuri arhaisme și dialecte. Limbajul lui Creangă pune traducătorului probleme serioase. Să traduci opera marelui, unicului scriitor este o adevărată aventură chiar de la bun început.

Profesorul și traducătorul de excepție Ana Cartianu împreună cu profesorul R.C.Johoston au „pornit” într-o astfel de aventură realizând versiunea în limba engleză a operei lui Creangă și astfel atât „Amintirile” cât și povestirile pot fi cunoscute, într-o oarecare măsură, și de vorbitorii de limbă engleză.

Diferențele pe care le simțim între original și traducere sunt evidente. Cum să nu zâmbești când nu doar citești ci parcă și auzi o voce blândă, dar fermă, care zice: „la poftim de încălecă pe Bălan, Jupâneasă (...) să facem pocinog Sfântului Nicolai cel din cui”. Cea mai bună traducere posibilă este destul de rece, dar curată: „Just come out here, young lady, and mount Dapple-Grey (...) and let us put Sf.Nicolas, who's hanging from the nail up there, to his proper business”.

Încercând să găsesc cele mai reprezentative pasaje din „Amintiri” le-am recitat cu plăcere și bucurie căci, citindu-l pe Creangă, îți uiți, îți pierzi sau nu-ți mai simți vârsta. Câtă înțelepciune a vorbelor, melodicitate a sunetelor și farmec al întregului! „- Așa-i că s-a deocheat vremea ? zice unul dintre plăieși oftând. Mă miram eu să fi mâncat lupul iarna asta așa din pripă. De pe la Înțărători am prăpădit drumul. De-acum s-o luăm de-a chioara și unde ne-o fi scris, acolo vom ieși.” Nici versiunea în limba engleză a acestui pasaj nu face excepție de restul traducerii, destul de exactă și totuși atât de reținută în sentimente. “We've given the weather the evil eye”, one of the peasants said with a sigh. I did think it strange that the wolf should have swallowed the winter so speedily. We've lost our way round about the weaning folds. Now let us cut across country at random and go where fate takes us”.

Exemple despre intraductibilitatea operei lui Ion Creangă sunt de la primul până la ultimul cuvânt . Pentru a fi „gustată” opera sa trebuie citită în original pentru că așa cum spunea Creangă prin gura lui Trăsnea ”româna, este ...ce ...ne învață a vorbi și a scrie bine într-o limbă (...) îndrăcit lucru! Cum să scrii într-o limbă?” Cum să-l percepi pe adevăratul, unicul, inegalabilul Creangă într-o altă limbă care nu are muzicalitatea dulcelui grai moldovenesc?

A
P
R
I
L
I
E
2
0
0
9

Încotro Doamne...

Este un fapt evident pentru toți că trăim într-o lume căzută. Sau mai bine, trăim într-o lume care odinioară a cazut, și, deși Dumnezeu a ridicat-o prin jertfa Fiului Său, ea continuă să cadă mereu, mereu... S-ar părea că preferă să cadă mereu... Lumea de azi nu este păgână, ea a devenit profund atee. Ascultă alte evanghelii și alți profeti decât odinioară. Forțe dinamice intră în acest joc, încercând mereu să integreze în lume o seamă de dominante noi, incompatibile cu morala creștină.

A
P
R
I
L
I
E
2
0
0
9
Mulți dintre creștinii contemporani cu noi par că nu sunt altceva decât niște oameni care adaugă la ansamblul cunoștințelor pe care le au postulatul existenței lui Dumnezeu. Diferența dintre credincioși și necredincioși constă, de multe ori, în faptul că primii sunt ceva mai înclinați spre metafizică decât ceilalți.

Lumea a căzut, dar înălțimea de la care s-a prăbușit nu mai există. Astăzi nu mai există vinovați, noțiunea de păcat este golită de orice sens, iar iertarea își pierde în mod tragic orice rațiune de a fi. Nimeni nu mai caută azi iertarea, pentru că toți sunt niște nefericite victime ale unui hazard care i-a aruncat în această viață: nu le rămâne decât să devină mereu mai nesimțitori, uitând de ei înșiși; sau să trăiască semeț, în afara oricărui Logos; sau să încerce măcar refacerea tipului uman, prin epurarea oricărui rest de angoasă metafizică.

În societatea contemporană, ca scop al vieții umane este promovată satisfacția senzuală, speculându-se orice prilej în acest sens. Mulțimea produselor, varietatea ofertelor, multitudinea de servicii, abundența posibilităților, provocarea sistematică a unor nevoi de prisos și incitări senzuale prin reclamele și programele mijloacelor de informare colectivă converg în impunerea acestui scop. Viața noastră nu mai are taine: nu te mai poți iniția decât în domeniul tehnicilor.

Cine mai îndraznește să vorbească despre dragoste, în fața unei tehnici sexuale impecabile? Ce mai poate să-i spună cuiva acea intuiție a "locului sfințit" care însoțește sentimentul sacrului.

Oamenii nu mai înțeleg nimic. Comuniunea este frântă. Omul trăiește în izolare. Azi Biserica nu mai este, precum în primele veacuri, marșul triumfal al vieții printre "cimitirele lumii". Azi Biserica este judecată de lume...

Astfel stând lucrurile, mai poate oare această creștinătate să redevină locul în care strălucește prezența Dumnezeului făcut Om? Mai poate oare chipul lui Hristos „să lumineze fețele alor Săi”. Aici este marea problemă. Singurul mesaj cu adevărat convingător nu reproduce cuvintele Logosului, ci Logosul Însuși; numai prezența Lui îl va transforma pe creștin în lumină și sare a lumii.

Omul modern și-a schimbat ceva în chiar structura firii sale antropologic mai ales prin licența lui "totul este permis". Dar acest om este nefericit în adâncul sufletului... Tristețea lui răsună adesea în setea de libertate. În mod evident, omul este cel care trebuie să se ridice, să-și schimbe viața. Și o poate face, pornind, poate, de la îndemnul biblic "Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și toate celelalte se vor adăuga vouă" (Mt. VI, 33). Îndemnul "Căutați Împărăția lui Dumnezeu" conține cel mai mare paradox: trebuie să găsești ceea ce nu există pe lumea aceasta: veșnicia în interiorul timpului, absolutul în relativ. Iar asta poți să o faci într-un singur mod: trecând de la "a avea" la "a fi". "Ferițiți cei săraci cu duhul" nu înseamnă altceva decât fericiți sunt cei care nu sunt proprietari sau posesori ai duhului, ci cei care au devenit ei înșiși duh. Numai aceia reprezintă un adevărat scandal pentru lume. A deveni întru duh înseamnă a trăi deja în Celălalt, a te identifica cu Hristos, printr-o experiență mântuitoare.

Totuși, omul nu acordă cu ușurință încredere Celui Nevăzut.

Convorbiri duhovnicesti

De câte ori nu se întâmplă ca omul, neajutat de nimeni în izolarea sa, să rateze mesajul, din frica de a-și schimba viața și temându-se de poruncile dumnezeiești? Cei care într-un fel sau altul Îl resping pe Hristos nu știu pe Cine resping. Hristos este Înțelepciunea, Înțelepciunea mai înainte de veci și ascunsă, pe care stăpânitorii și slujitorii acestei lumi nu o cunosc. "Grăim înțelepciunea lui Dumnezeu cea întru taină, cea ascunsă" (I Corinteni II, 7). Hristos și a început propovăduirea pe pământ printr-o chemare la pocăință la o schimbare radicală a atitudinii față de viață. Perspectiva noastră normală se schimbă în contrariul ei: smerenia înalță, mândria coboară. Înaintea venirii lui Hristos, întreaga lume, toate popoarele pământului, umblau în întuneric, neștiind calea ce le conduce la împărăția lui Dumnezeu. Acum aceste taine ni s-au descoperit. Ni s-a dat cunoștința sigură a sensului ultim al venirii noastre în lume. Hristos ne-a vestit iubirea Tatălui pentru noi și ne-a arătat în El Însuși pe Tatăl. Dar noi L-am răstignit și, atunci când era spânzurat pe cruce, ne-am batut joc de El; și pâna astăzi continuăm să ne batem joc de El. De aceea, suntem copleșiți de întristare. Agonia sufletelor noastre este atât de acută, încât nici o durere fizică nu se poate compara cu această suferință atemporală. Afundați în păcate, ne vedem departe de Dumnezeu...Viața fără Dumnezeu este anostă și adesea insuportabilă. Sensul vieții se găsește prin raportarea la izvorul existenței ei, la Dumnezeu. Credința în Dumnezeu și recunoașterea iubirii Lui față de om dau sens vieții umane. Aceasta din urma nu se epuizează în relațiile sociale ale omului, nici nu se reduce la biografia lui, ci se întinde și dincolo de ele. Îmbătrânind, omul nu își împuținează puterile și atât, ci se și maturizează, pe un alt plan decât cel fizic. Toate își află sens pe planul vieții celei în Hristos.

Fără acesta, însă, pun stăpânire pe om plictisul, fărâmițarea și lipsa sensului.

Viața cea adevărată își are obârșia în izvorul vieții, în Dumnezeu. Cel care se rupe de Dumnezeu este în esență mort, chiar de pare viu. Acest lucru îl arată cuvintele Mântuitorului către cel care îi ceruse să-L urmeze după ce, mai întâi, își va îngropa tatăl: "Lasă morții să-și îngroape morții lor". Viața adevărată, reală, se află dincolo de stricăciune și moarte. Prin urmare, Hristos este singurul răspuns la nostalgia noastră. Numai El poate răspunde la grijile și neliniștile noastre, și nu există problemă care să nu-și găsească rezolvarea în El.

Trebuie, deci, să ne întoarcem la Hristos. Acest fapt implică hotărârea, voința, dorința, pocăința *fiului risipitor* și smerenia *vameșului*, implică o luptă totală împotriva noastră! Mai exact, împotriva a ceea ce am devenit. Nu este o luptă ușoară ci, paradoxal, cea mai grea și mai dificilă din câte există, este lupta totală. Și altă cale nu există pentru a ne salva. Cât încă mai există timp, avem încă șansa reîntoarcerii la Hristos. Altfel, riscăm să rămânem în veșnicie rătăciți în această lume cazută, fără vreo speranță de izbăvire.....

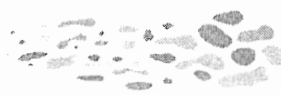
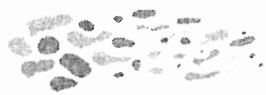

Prof. Petru Heisu

Societatea Culturală a Elevilor și Profesorilor din Liceul "Mihai Eminescu" organizează conferințe bilunare, având ca invitate personalități marcante băcăuane și naționale. Se va debuta cu prelegerea "Invierea Domnului și renașterea moral-duhovnicească" susținută de Pr. Prof. Dr. Constantin Leonte.

Așteptăm sugestii și propuneri pentru activitățile ce vor urma să se desfășoare în cadrul Societății.

A
P
R
I
L
I
E
2
0
0
9

În noapte...

Am văzut cum plâneau stelele, cum picuri de durere cădeau pe pământ și se prefăceau în mărgăritare. Plâneau florile în calea ei, dar s-a dus printre petale de crin alb sau de trandafir însângerat și nu s-a mai întors de atunci. S-a pierdut *iubirea mea* și mi-e teamă că o să uit că a existat cândva.

Cerul rămas prea gol se răstoarnă peste sufletul meu, iar acesta îl înghite de-antregul cu tot necunoscutul lui. Pe tot cuprinsul, nu e altceva decât noapte și foșnet cadențat și trist de flori atinse de haina nevăzută a vântului calm de primăvară. Praf de stele stă semănat pe purpuria rază a lunii, însă iubirea nu mai este, s-a pierdut și am rămas singură în noaptea grea... Și totuși, poate nu e adevărat, poate doar s-a rătăcit pe undeva prin bezna timpului, printre arborii uitării ori, fermecată de susurul unui izvor, a uitat să se mai întoarcă la mine.

A
P
R
I
L
I
E
2
0
0
9

Am rugat licuricii să o caute, însă nici ei nu au aflat-o. Am trimis gândul printre stele dar s-a întors cuminte la locul lui și atunci am plecat prin viață fără să-mi mai doresc ceva. Adesea îmi aminteam de ea și atunci începeam iarăși să o caut doar pentru a o întreba: de ce o mai căutam după atâta timp? Uneori îi regăseam urmele printre amintiri pierdute în ceața vremurilor. Îmi vedeam atunci sufletul alergând oboseit prin zăpada trecutului și mai apoi îl vedeam cum rămânea nemișcat ore întregi, căci amintirile nu îl mai lăsau să revină în prezent. Alteori îl surprindeam într-o lume îndepărtată, numai de el știută, iar eu nu puteam să descifrez ce face acolo, căci între mine și el a aruncat o viforniță de lacrimi și speranțe spulberate. Atunci simțeam cum totul se termina, cum toate căutările mele rămâneau fără rost. Apoi nu mai știu cât am uitat de ea, nu mai știu când am uitat de iubirea ce se rătăcise. Amintirea, o fereastră ce se deschide de fiecare dată mai puțin și mai puțin, până într-o zi când te întrebi ce s-a ales din ea, m-a făcut să mă mint că am întâlnit cândva, demult, dragostea.

Am rătăcit o vreme fără rost pe străzi pustii, pe poteci înguste, poate pe firul unui gând, până când m-am trezit în același loc unde pierdusem o parte din mine.

Atunci mi-am dat seama că de fapt nu știam de unde veneam sau dacă plecam undeva, într-o altă călătorie a inimii.

Încercam acum să reconstitui un loc căruia îi aparținusem iar acel loc era sufletul meu. Mă uitam în jur și erau aceleași flori, aceleași raze de lună și poate aceiași licurici. Îmi ploua în suflet petale din amintirile pierdute și regăsite acum. Imaginile erau vârtej în fața ochilor minții mele. Se întâmplă uneori ca într-o lume plină de durere să reapară iubirea. Dar asta *numai uneori!* Dintr-odată începi să iubești iarăși primăvara, deoarece pentru o clipă te-ai oprit și ai privit zguduit de durere cum mor trandafirii. Întorcându-te la începuturile ființei și pipăind foșnetul florilor sau ascultând cântecul lunii începi să iubești din nou noaptea. Atunci rogi timpul să-ți acopere trupul și să asculte cântecul vrăjit al somnului pentru ca tu să poți începe iarăși să iubești. Atunci, în liniștea clipei, îți dorești ca toți să poată să se regăsească în acea căutare din adâncul ființei lor. Pentru toate acele clipe frumoase, pentru toate lucrurile ce te încântă și îți dau puterea să mergi mai departe, îți dorești ca în loc de *uneori* să poți spune *mereu*. Pentru cei care nu pricep este doar „uneori” pe lângă care trec nepăsători pentru că de cele „mai multe ori” uită de ei, pentru că se pierd în nimicuri, în prea multe nimicuri. Dar se întâmplă să se regăsească din prea multă iubire, ori din prea multă tristețe... aceasta însă *numai uneori!*

Astfel am ajuns să am o inimă nebună, bolnavă de iubire, de dor și de prea plin sufletesc. O inimă care, câteodată, se chinuie să înțeleagă de ce s-au rușinat bujorii și li s-au aprins petalele. Nu poate să urască pentru că atunci când vrea aceasta, mai mult parcă iubește. Nu vrea să se stingă... fiecare clipă de fericire e o picătură de viață, fiecare clipă de tristețe e raza unei alte speranțe și de aceea primește viața așa cum este ea! A primit în dar acel „uneori” și a înțeles că sunt stele ce dispar în noapte, dar care niciodată nu se sting, și depărtări ce par aproape, dar pe care zărilor nu le mai cuprind.

La sfârșit, peste toate acestea, s-a așezat roua ca un ultim gând al nopții care a rămas și el suspendat undeva în amintiri, căci iarăși s-a trezit dragostea adormită printre crengile neîncrederii sau pe frunza ispititoare a unei flori!

Elena Țihlă, 12 A

Poesis ~ Poesis ~ Poesis ~ Poesis ~ Poesis ~ Poesis ~ Poesis ~ Poesis

Toamna

Ploaia

Măine amăgit este trist că toamna va veni.

Buclele de fulger nu se mai opresc,
iar ea se cuibărește în găuri de greier.
Cerul țipă a pene,
și eu...sunt o piesă în șahul vieții.

Ploaia împletește frunzele
și le aruncă în geam...

Îmi place să mă tăvălesc în iarba udă.

Ploaia își face de cap,
iar eu sunt fericită alături de ea.

Cenaclu
Poesis ~ Poesis ~ Poesis ~ Poesis ~ Poesis ~ Poesis ~ Poesis ~ Poesis
 Altă culoare

Printre stele...

Mă uit și iar apari,
 Te văd printre stele.
 Te topești, dispari,
 Mă lași numai cu ele.

Văd ochi ce
 mă-nconjoară,
 Privirea ta-i de gheață.
 Stelele mă-nfioară,
 Totul prinde viață.

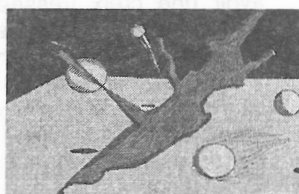
Albastru este cerul,
 O umbră-n depărtare,
 Te-ntorci și îți văd chipul
 Iar soarele răsare.

Lumina te-nfășoară,
 Mă lași între mistere.
 O vrajă te-nconjoară,
 Te-ntorci din nou la stele.

Îngeri

Un zbor plăpând de aripi
 Coboară pe pământ
 Încetul cu încetul,
 Împins ușor de vânt.

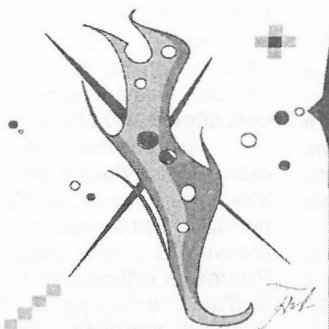
O lacrimă abia răsare
 De la un înger mai pripeag,
 Alunecând apoi pe floarea
 Unui crin alb, adus în prag.

Apoi se vede-n depărtare
 Un val de roură aprinsă
 Care coboară înspre mine
 Mereu o flacără nestinsă.

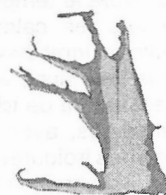
Se lasă seara printre case,
 Făcliile se-aprind în cer,
 Iar îngerii cântând în coruri
 Se-aud cu glas plin de mister.

Apoi încet, ușor dispar
 Printre norii alburii
 Lăsând în urmă gust amar
 Și franjuri de speranțe vii.

Monica Luca, 12A

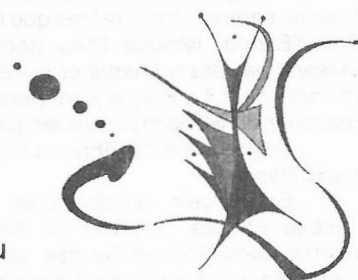

Mai stoarce o ultimă picătură
 Mai șterge o dată
 Și scrie iar, iar, aceleași
 Cuvinte, dar în altă culoare.
 Și de ce roșul?
 E prea obositor,
 Prea sobru negrul.
 Desenează-mi ceva din cuvinte,
 Alege culoarea pe care mi-o doresc fără
 glas
 Inventează-o! Potrivește-o!
 Eu sunt foaia ta!

Păpușa de catifea

M-aș juca cu tine, păpușă de catifea!
 Dar ești deja veche...
 Și bucele îți sunt dezordonate.
 Dintr-un ochi ți-a căzut o mărgea
 Iar buzele-ți sunt decolorate.
 Ți-aș mai spune povești de noapte,
 Dar lumina albastră din ochii-ții s-a stins
 Iar mânuțele care în trecut mă cuprindeau
 Din ața de mătase s-au desprins
 Ți-aș mai prinde fundițe în păr
 Dar cosița deja ți s-a rărit
 M-aș juca cu tine...
 Dar copilul din mine a murit.

Decor

Când se lasă seara cu a amintirilor
 ispită
 Și adevărul se stinge sub puterea lor
 Eu mă las de ele vrăjită
 Și mă afund, dusă de val ușor.
 În adâncimea nopții senine
 Trăiesc doar printre îngeri și flori
 Unde nu există priviri străine
 Unde-mi pot crea propriul decor.

A
P
R
I
L
I
E

2
0
0
9

Ziua

Ziua prinde curaj odată cu mine,
 Pentru ca eu să fiu fericită.

Luna, îmbrăcată în cașcaval,
 Îmi zâmbește cu gura până la urechi,
 Iar stelele cu lumini de miere,
 Veghează asupra mea,
 Pentru ca eu să visez frumos.

Soarele descătușat și lenevit îmi luminează
 ziua,
 Pentru ca eu să văd marea.

Ziua, luna, stelele, soarele sunt prietenii mei
 cei mai buni,
 Pentru ca eu să văd ce minunată este viața.

Bianca Ciasăr, 11A

Viorica Munteanu, 12C

Eveniment

Les Pâques - une fête pour tous les âges

Je me suis souvent interrogée sur la manière dont se structure le temps (historique, social, religieux, national) à travers les calendriers et mes pensées sont presque toujours tombées sur la fête des Pâques, la plus « mobile » et la plus riche en symboles de toutes les fêtes. Pâques c'est la fête de toutes les résurrections y compris celle du printemps, avec la grande lumière retrouvée qui balaise enfin les froidures de l'hiver.

Le jour de Pâques a été fixé lors du concile de Nicée (aujourd'hui Iznik, en Turquie), en 325. Le jour de Pâques a lieu le premier dimanche après la pleine lune qui suit le 21 mars, moment de l'équinoxe de printemps. Cette année, les églises orthodoxes d'orient célèbrent Pâques le dimanche 19 avril et celles catholiques d'occident, le dimanche 12 avril. En 2010, 2011 et 2014, toutes les deux églises célèbreront Pâques le même jour.

A l'origine, Pâques c'est un mot hébreu *pèsah* dont la racine semble être la même que le verbe *passer* employé dans l'Exode, lorsque Dieu déclare aux Hébreux: "*Je passerai par-dessus vous et le fléau destructeur ne vous atteindra pas*". La Pâque juive (employé au singulier) se dit *Passover*, du verbe *to pass over*: passer par-dessous.

En grec, le mot hébreu a été transcrit *paschalis* d'où le latin *Pascha*.

En français, on distingue: la semaine Sainte, qui précède Pâques (à partir du dimanche des Rameaux, appelés aussi Pâques fleuries) et la semaine de Pâques, après Pâques (à partir du dimanche de Pâques, jour de la Résurrection de Jésus-Christ).

Pâques a donné son nom à un prénom, *Pascal*, à une île, *l'île de Pâques* (découverte le jour du même nom) et à une fleur, *la pâquerette* (petite marguerite blanche qui fleurit à Pâques).

Voici quelques proverbes contenant le mot *Pâques*:
• *Quand on a Pâques en mars, / C'est les filles qui vont aux gars. / Quand on a Pâques en avril, / C'est les gars qui vont aux filles.*
• *Semaine sainte pluvieuse, année ruineuse.*
• *Noël au balcon, Pâques au tison.*

Les chrétiens, quant à eux, célèbrent, à Pâques, la mort et la résurrection de Jésus. Cela s'est passé autour de l'an 30. Aujourd'hui, la mort de Jésus est célébrée le Vendredi Saint. Et Jésus est ressuscité le troisième jour, c'est à dire le dimanche de Pâques. La lecture littérale de la Bible permet de croire que la résurrection est l'annonce d'une vie après la mort. La croix devient alors le signe du passage de la vie de servitude à une « terre » promise au ciel.

Mais je pense qu'il existe une autre lecture de la Bible. Il ne s'agit pas de prendre la résurrection de Jésus au sens propre, mais au sens figuré, non au sens littéral, mais au sens spirituel. Ce n'est pas le corps, mais l'esprit de Jésus qui est vivant, éternellement vivant. La croix est symbole de la résurrection: le triomphe de la liberté sur l'esclavage, de l'amour sur l'égoïsme, de l'espérance sur le désespoir. Et cela dépend avant tout de notre volonté!

Dans notre pays, où plus de 85% de la population est orthodoxe, Pâques est la plus grande fête religieuse. En attendant Pâques, les Roumains préparent minutieusement pendant sept semaines leurs âmes et leurs habitations pour recevoir le mieux possible la nouvelle des Pâques. Les Roumains orthodoxes font le carême (période de privations et d'abstinence) pendant 40 jours avant cette fête. La dernière semaine, "*la Grande Semaine*", est la plus importante: les Roumains finissent le ménage de leurs maisons, achètent des vêtements nouveaux qui seront habillés le dimanche de Pâques et commencent à préparer le menu traditionnel. En premier lieu, ils font orner des oeufs, qui sont un élément indispensable pour la commémoration de Jésus Christ. *Les Roumains peignent des oeufs symbole de fertilité et de fécondité pour décorer la table du repas pascal ou pour en offrir à des gens qu'ils aiment. Le rouge, qui rappelle le sang du Christ, est la couleur la plus utilisée. Au matin de Pâques, commence un petit jeu rituel qui va durer toute la semaine et qui consiste à frapper son oeuf peint sur celui de son voisin en disant «Hristos a înviat!» (Christ est ressuscité!). L'autre doit répondre: «Adevărat a înviat!» (Il est vraiment ressuscité!). Celui dont l'oeuf reste intact remporte le jeu. Pendant les jours suivant Pâques, les Roumains se saluent d'ailleurs en répétant cette phrase rituelle.*

Chez nous, les femmes préparent aussi le "*cozonac*", une sorte de brioche (mais beaucoup meilleure!), et la "*pasca*", qui est un gâteau spécial pour les Pâques (mélange de *cozonac* et de fromage de vache) et qui doit avoir une croix tressée dans la pâte. Les autres plats traditionnels, comme les "*sarmale*", le rôti d'agneau ou le "*drob*" (plat d'abats d'agneau mélangés à l'oignon vert et au fenouil) ne manquent pas au déjeuner de fête du dimanche de Pâques, qui devrait réunir autour de la table tous les membres de la famille. La tradition demande aussi que, la nuit de la Résurrection, les gens aillent à l'église à minuit d'où ils reviennent à la maison avec des cierges allumés, qui seront ensuite gardés toute l'année.

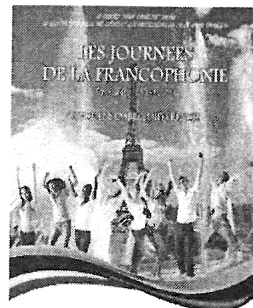
Joyeuses Pâques ! ¡Felices Pascuas! buona Pasqua! Happy Easter!

Grapă Ioana-Alexandra
Clasa a XII-a C

„La Francophonie en... dix mots et dix images”

Une initiative pédagogique bien connue en France pour fêter la Francophonie est le lancement du concours „*Les dix mots*” de la Semaine de la langue française. Selon ce modèle, les professeurs de français de notre lycée ont proposé aux élèves un concours de projections vidéo „*La Francophonie en... dix mots et dix images*” qui mette à l'épreuve à la fois les aptitudes littéraires, visuelles et même sonores des élèves, sans oublier leurs habiletés de bien exploiter les ressources offertes par l'ordinateur. L'objectif de ce concours: aider les élèves à cerner les multiples significations de la francophonie pour mieux en saisir la réalité contemporaine.

Les contributions des élèves, individuelles ou collectives, ont dû respecter un règlement préétabli du concours, selon lequel le document électronique à créer devait contenir 10 diapositives assez complexes pour illustrer la francophonie. Sur chaque diapositive devaient figurer 3 éléments: un mot suggestif pour caractériser la francophonie, une image liée au mot choisi et la motivation pour justifier cette association (ex. définition/ citation/ arguments personnels etc). Les élèves ont également eu la possibilité d'ajouter à leur „oeuvre” virtuelle une colonne sonore: valse „*musette*”, Joe Dassin, Céline Dion...

Eveniment

Le respect des consignes, la qualité de l'image et du son, l'originalité, la créativité, la prononciation correcte et l'intonation dans la présentation de l'oeuvre ont constitué des critères de sélection que le jury a pris en compte pour désigner les gagnants. A la fin de ce concours, organisé le 18 mars 2009, plusieurs élèves ont été remarqués et on leur a offert des prix d'encouragement avec le parrainage de l'Association Pro Liceul „Mihai Eminescu”.

Voilà une courte sélection des plus inspirés **mots** du concours, accompagnés de la motivation donnée par les élèves:

-Francophonie: La francophonie c'est cet humanisme intégral qui se tisse autour de la terre.

-Abdou Diouf, Secrétaire Général de la Francophonie: « Une langue n'est pas seulement le moyen de se comprendre, elle permet aussi l'affirmation des valeurs et la création mentale de mondes possibles. »

-TV5 Monde: la chaîne internationale de télévision francophone qui présente informations, films, musique, cultures du monde, jeux et divertissements, météo ou sport.

-Devise de la francophonie: Rapprocher tous les pays autour d'une langue: le français.

-Langue française: L'image la plus exacte de l'esprit français est la langue française elle-même.

-Communication: Tout groupe humain prend sa richesse dans la communication, l'entraide et la solidarité visant à un but commun: l'épanouissement de chacun dans le respect des différences.

-Respect: Pour se sentir respectable, il faut respecter les autres.

-Solidarité: Les grandes douleurs sont muettes, les petites colères sont une source incomparable de solidarité.

-Lutter contre l'égoïsme: L'égoïsme consiste à faire son bonheur du malheur de tous.

-Générosité: Celui qui cache sa générosité est doublement généreux.

-Paix: Qui vit en paix avec lui-même vit en paix avec l'univers.

-Terre: La Terre n'appartient pas à l'homme, c'est l'homme qui appartient à la Terre.

-Transformer: Tant de mains pour transformer ce monde, et si peu de regards pour le contempler...

-Diversité: L'uniformité c'est la mort, la diversité c'est la vie.

Et quel meilleur exemple de diversité que le poème en français écrit par Kofi Annan, un anglophone africain du Ghana, ancien **Secrétaire Général de l'ONU et lauréat du Prix Nobel de la paix. En voilà un petit fragment:**

*A l'heure où tout se mondialise,
La Francophonie dit « J'existe ».
J'en suis ravi car, quoi qu'on dise,
Un monde homogène, c'est trop triste.*

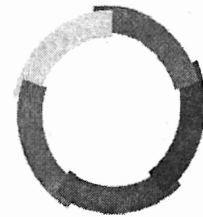
Prof. Mihaela Mazilu

Le Paris d'un cœur francophone

Je ne suis pas arrivée à Paris comme un cosmopolite, mais comme « un promeneur solitaire » qui remonte vers les endroits les plus intimes de son rêve, qui revient vers une Terra Nostalgia.

Les panoramas et les asiles de Balzac, le ventre du Paris naturaliste de Zola, le spleen baudelairien, les coquettes vieilles dames et la fragrance exotique des magrébines, les brigands et les femmes faciles au parfum amer des « Fleurs du mal », les salons et les charrettes proustiennes, le Pont Mirabeau d'Apollinaire, la Place de la Concorde, les Champs-Élysées, la Seine, tous n'étaient que des vraies toiles impressionnistes parsemés avec des goûtes de soleil, et leurs noms allumaient mes rêves. Les « misérables » de Victor Hugo, les barricades, les rumeurs de l'histoire, la frénésie du poème, la musique, tous se sont tournés dans ma tête. Le Paris décrit sans cesse, figuré, reproduit, est devenu rêve. Savez vous que Balzac le nommait « la ville à cent romans ? »

Ici, au Paris imaginaire, on dit que c'est la patrie de ceux qui ne trouvent pas leur patrie, c'est le pays des jeunes le cheveu au vent, car l'Art ne connaît pas d'étrangers, il n'y a que de la liberté. Voilà la raison pour laquelle, dans mon univers limité, le Paris détient une sonorité distincte. C'est la ville de Victor Hugo, de Balzac et de Zola, mais surtout, il est la ville de la lumière, de l'éclat, du rire et du plaisir.

A
P
R
I
L
I
E

2
0
0
9

La Rome a plus de majesté, la Venise est douée avec un plus de beauté, mais le Paris détient deux attributs que les autres villes ne connaîtront jamais : la Révolution et l'Amour. Et cela n'est pas du tout étonnant car les deux éléments ont le même résultat : l'appel à la vie et la liberté.

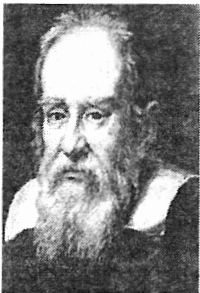
Mon Paris est la ville des gens pressés à vivre, il est un endroit mouillé dans une mélancolie des départs et dans un lyrisme des retrouvailles. C'est la ville des amants éternels, du poème des regards et de l'accomplissement des désirs. C'est la ville des cœurs qui frémissent car son air est chargé d'émotions climatisées. Mon Paris savoure le matin le goût douce-amère du café au lait juste pour que la nuit il puisse rester de bout afin d'admirer les lumières. Au même temps, mon Paris se tient à la main, il se promène dans des petites rues en cailloux sous la lueur estompée des luminaires, il devient ivrogne aux rêves et il aboutit au velours verts des Champs-Élysées. A mon Paris Chante piaf, puisqu'à Paris « les amants s'aiment à leur façon ».

Mon Paris est l'histoire et l'Histoire a plusieurs protagonistes. Certains disent : « See Paris and die ! » Moi, je dis : « LIVE Paris and die ».

Adela Antal, 11A

Cu ochii spre cer

Au trecut 400 de ani de când primul om - Galileo Galilei a îndreptat luneta sa spre cer și 40 de ani de la prima aselenizare. Două aniversări ce au motivat Adunarea Generală ONU să declare anul 2009 drept **An Internațional al Astronomiei**, omagiind astfel cea mai veche știință și pe oamenii

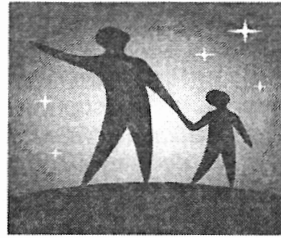

Care, slujind-o, au contribuit la îmbogățirea culturii umanității în anul 1609 Galileo Galilei a reușit, inspirat de invenția manufacturierului

A
P
R
I
L
I
E
2
0
0
9

olandez Hans Lippershey, să construiască o lunetă. Cu această lunetă care putea mări obiectele de până la treizeci de ori, Galilei a privit pentru prima dată "de aproape" astrul nopții, răsturnând toate credințele vremii.

El a văzut că suprafața Lunii nu este netedă (pe atunci învățați din rândul clerului susțineau că toate corpurile cerești au forme perfecte, sferice, singurul cu... defecte fiind, Pământul), că prezintă numeroase

DESCOPERĂ
UNIVERSUL

ANUL INTERNAȚIONAL AL
ASTRONOMIEI

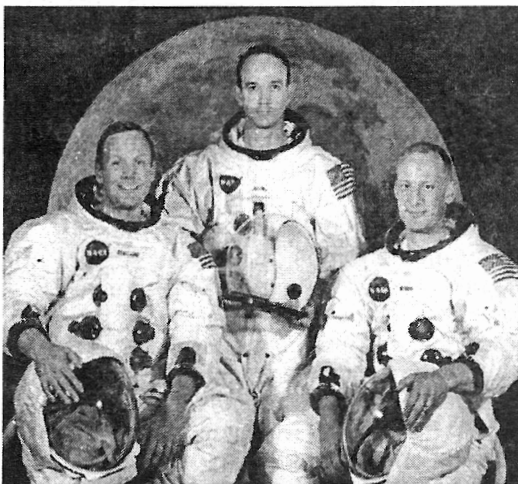
2009

Cratere și crevase. Un pas mic în cunoașterea celui mai apropiat vecin al Terrei.

Saltul ...uriaș s-a făcut abia peste 360 de ani când astronauții americani **Neil Armstrong și Edwin Eugene (Buzz) Aldrin Jr.** au pășit pe Lună, în timp ce al treilea astronaut al misiunii **Apollo 11**, Michael Collins, a rămas pe orbită. S-a întâmplat la **20 iulie 1969**.

Cei doi au petrecut aproape trei ore în zona numită "Marea Liniștii" - cea pată mai întunecată ce se vede în partea dreaptă a astrului. Exuberanță ("**That's one small step for man... and one giant leap for mankind,**" a exclamat Armstrong) dar și ușoară dezamăgire - Luna nu avea apă și aer, nici un zeu nu-și avea lăcașul aici, era un loc pustiu și întunecat, o piatră moartă pe cer.

În următorii trei ani americanii au mai trimis cinci misiuni selenare. Astronauții acestor misiuni au parcurs kilometri întregi (spre deosebire de Armstrong și Aldrin care au făcut doar câțiva pași în timpul scurt petrecut pe suprafața satelitelui); au adunat mostre, au făcut experimente. Dar, interesul publicului a scăzut rapid ultimele misiuni abia dacă au mai fost menționate în presă și nici una dintre ele nu a mai ocupat prima pagină. Oamenii erau dezamăgiți. După ce sute de ani artiștii și savanții provocaseră imaginația publicului ridicând foarte mult ștacheta așteptărilor, realitatea nu se ridica deloc la nivelul acestora. Ultimele trei misiuni ale programului Apollo au fost anulate.

Neil Alden Armstrong - Michael Collins
Edwin Eugene (Buzz) Aldrin Jr.

Eveniment

Pentru cercetători, însă, cele 400 kg de rocă selenară au fost un material prețios de studiu, care a permis inclusiv descifrarea misterului nașterii Lunii. În urmă cu 4 miliarde de ani Pământul s-a ciocnit cu o planetă mai mică ce avea aceeași orbită. Impactul a fost atât de puternic, încât milioane de tone de rocă topită și gaze au fost pulverizate. Rămășițele au orbitat în jurul Pământului și s-au unit formând Luna care, la început, era de zece ori mai aproape de Pământ decât astăzi. Cu timpul s-a tot îndepărtat ajungând la o depărtare de aproape 400.000 km (în prezent Luna se îndepărtează de noi cu 3,8 cm/an). Diametrul Lunii este de 400 de ori mai mic decât al Soarelui dar ea este de 400 de ori mai aproape de Pământ decât Soarele. Ca urmare, când Luna trece prin dreptul Soarelui, cele două corpuri cosmice ne par nouă, de pe Pământ, ca având aceeași mărime. Pe măsură ce Luna se îndepărtează acest spectacol va dispărea. Cu toate că în Sistemul Solar sunt cca. 150 de luni, iar despre unele dintre ele sondele spațiale au trimis informații valoroase, omenirea tot mai privește cu speranță spre satelitul natural al Pământului. La 22 de ani de la ultima misiune selenară, în anul 1994, a fost trimisă pe orbita Lunii stația americană *Clementine*, care a identificat în zona polilor ceva ce pare a fi gheață. Nu este multă, abia dacă ar putea umple câteva piscine olimpice, iar dacă s-ar topi și s-ar extinde nu ar forma un strat mai gros de 1 mm. Este suficient, însă, pentru ca visul să reînceapă. Oamenii se gândesc deja la o baza pe Lună un avanpost pentru explorarea Sistemului Solar, o tentantă destinație turistică. Luna se află la doar trei zile de mers, iar amatorii de "concedii" spațiale nu sunt puțini. Compania *Space Adventures* are deja și oferta pregătită - o călătorie pe Lună la prețul "promoțional" de...100 milioane de \$ (chilipir! și cum suntem în plină criză economică planetară poate că prețurile vor mai scădea măcar cu 20%) și lista de așteptare. Au întâietate, bineînțeles, proprietarii de terenuri...selenare (69,99 Euro pentru o parcelă de 7,2 ha) iar dacă aceștia și-au epuizat rezervele cu investiția făcută, milionarii lumii sunt deja pregătiți.

Știați că...

* Steaua cea mai îndepărtată de noi, dar vizibilă cu ochiul liber, se află la 1.500 de ani-lumină.

Lumina care ne vine de la această stea a fost emisă în timpul domniei regelui Clovis (primul rege al francilor: anii 466-511).

* Cea mai apropiată stea de Pământ este *Proxima Centauri* aflată la 4,23 de ani-lumină, distanță de Soare. Asta înseamnă, că o navă spațială care se deplasează cu viteza de 50.000 km/h, are nevoie de 88.000 de ani ca să ajungă la ea.

* În spațiu sunt miliarde de miliarde de miliarde de miliarde de galaxii, și fiecare conține în jur de 100 de miliarde de stele. Soarele este doar una dintre ele.

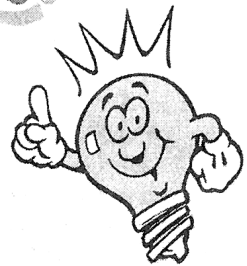
* Calea Lactee este o "galaxie spirală". Soarele se află pe unul din brațele acestei spirale - în Brațul Orion, la 26.000 de ani-lumină de centrul Căii Lactee.

* O călătorie, cu viteza luminii (≈ 300.000 km/s), de la un capăt la altul al galaxiei noastre ar dura 100.000 ani. Cât ar dura această călătorie dacă ar fi efectuată cu o navă cosmice ce zboară cu a treia viteză cosmică (16,7 km/s - viteza minimă necesară unui aparat spațial pentru a ieși din Sistemul Solar)?

* Galaxia noastră se rotește în jurul centrului său în cca. 230 milioane de ani.

* Luna noastră se depărtează de Pământ cu 3 cm pe an.

* Gravitația Lunii este de 6 ori mai mică decât a Pământului. Un om care cântărește 42 kg, pe Pământ, va avea doar...7 kg, pe Luna.

A
P
R
I
L
I
E

2
0
0
9

Au fost colegii nostri

BURSIER ERASMUS (CARPE DIEM)

Mă apropiam de sfârșitul liceului și mă gândeam ce îmi rezervă viața? Răspunsul nu l-am primit imediat. Îmi doream experiențe deosebite, căutam...CEVA.

M-am înscris la Universitatea "Al. I. Cuza", lași unde am studiat un an științe economice. Aveam bine întipărit în minte că o facultate cu renume și viață de campus îți deschide ușa biroului în care îți vei petrece restul vieții (firma multinațională). Nu aveam bursă de studii și nici dorința arzătoare de a toci copertile Contabilității, Statisticii sau altor obiecte cu nume atât de vagi pentru mine. Am ales să încep să caut un job. M-am transferat la Bacău pentru a reduce din cheltuieli. Conștiința mă muștra întrucât încă nu găsisem locul de muncă sperat. Noua grupă și fondul (facultatea) în care eram înscrisă și nu integrată îmi displăceau profund. Pâna într-o zi când ușa aulei s-a deschis și ni s-a spus: "Sunt două locuri pentru bursa Erasmus în Franța!"

ERASMUS este o componentă a Programului european SOCRATES, care își propune să ajute mobilitățile universitare atât ale studenților, cât și ale profesorilor. Un alt obiectiv ERASMUS este încurajarea cooperării între universitățile din Europa. Sprijinul financiar constă într-un grant care să te ajute să realizezi această deplasare. Nu este nicidecum vorba de o bursă care acoperă toate cheltuielile (transport, cazare, masă, cărți și rechizite), ci numai de o alocație care să demonstreze încurajarea și solidaritatea din partea Uniunii Europene și a guvernelor celor două țări implicate. Banii provin atât de la bugetul statului român, cât și de la acelea ale statelor membre ale Uniunii. Ghidul de obținere a unei burse Erasmus poate fi consultat pe internet la adresa <http://www.studentie.ro> Pentru a deveni student Erasmus trebuie să îndeplinești anumite condiții: să ai un an de studiu terminat în țară (condiție obligatorie să fii în anul 2 de studiu), să fii cetățean român, să ai calitatea de student/masterand/doctorand la o universitate semnată de Chartei Erasmus, să deții un atestat de limbă străină, să ai bune rezultate academice. Obligațiile unui student Erasmus nu diferă cu mult față de cele ale unui student român înscris la o facultate din România. Acesta trebuie să participe la cursurile pentru care a aplicat și să întrunească un anumit număr de credite (ex. 30 de credite pentru un semestru), adică să obțină cel puțin notă de trecere la fiecare examen.

Timpul a fost cel care mi-a deschis calea. Mulți au renunțat din pricina dificultăților legate de limbă. Acești colegi speriați m-au motivat, indirect, să spun "eu vreau mai mult". Am ales să simt că trăiesc, să dau viață mediului în care trăiam și a doua zi am semnat contractul pentru cinci luni în Lille, Franța. Întâmpinând dificultăți cu exprimarea în limba franceză, perspectiva depărtării de prieteni, familie și de casă, teama de necunoscut, sunt frustrări care m-au condus de nenumărate ori la gândul de a renunța înainte de ziua plecării.

Am aflat mai târziu că mulți erasmus au fost "bântuiți" de astfel de gânduri și am înțeles că de fapt acestea sunt primele teste la care ești supus, primele examenene - să-ți învingi "spaimelile".

Să nu te aștepti ca în Franța să găsești raiul pe pământ, cel puțin în ce privește cazarea. Camerele sunt la fel ca în România, unele foarte luxoase, altele cu strictul necesar (draperii negre care nu lasă să pătrundă lumina, mobilierul vechi gata să pice din balamale, saltea de pat plină de dâmburi). Au un singur atu: sunt individuale, respectându-ți, astfel, intimitatea.

Unii susțin că cea mai frumoasă perioadă a vieții este liceul, alții spun că cea mai frumoasă perioadă este facultatea, însă pentru mine, în această categorie se încadrează viața de cămin.

Chiar dacă seara adormeam cu Alah în urechi, căci eram înconjurată de musulmani și locul destinat sălii de studiu era transformat în "mini-moschee", dimineața mă trezeam într-o liniște surdă. Trilul păsărilor, în mediul prielnic cu pomi și verdețură era cel care ne colora ziua. Campusul era o întindere mare ținută, ici-colo, cu clădirile unor facultăți, birouri de informare, cantine, săli de sport, terenuri de fotbal sau tenis și biblioteca din centru, ca punct de reper.

Unul din aspectele cele mai importante ale experienței Erasmus îl reprezintă oamenii pe care îi întâlnești. Aceștia sunt studenți din diferite colțuri ale lumii. Pentru mine aceasta a fost cea mai bună ocazie să întâlnesc prietenii cu care mi-am petrecut sfârșitul de săptămână, am luat parte la activitățile din campus (serbări, aniversări) și am mers în excursii.

Am întâlnit mulți români și spre norocul meu i-am întâlnit pe cei care trebuia, studenți erasmus care au mai studiat în Franța, unii care locuiau în aceeași cameră de ani de zile (doctoranzi) și care m-au ajutat cu anumite informații: cum să îți cumperi un abonament mai ieftin la metrou și autobuz, cum să îți faci dosar pentru ajutor social, cum să ajungi în Belgia cu metro-ul, unde e cea mai bună mâncare și unde e cea mai ieftină bere...

Ne adunam cu plăcere, fie ca să ne împărtășim impresii, sau să "bârfim" vreun coleg de palier, fie la un meci de fotbal între români și francezi sau pentru simplul fapt că ne simțeam bine împreună. Toți acești străini dornici să împartă timpul cu mine, au devenit, pentru cinci luni, familia mea.

Lille nu este un oraș foarte frumos însă are un mare atu, poți să vizitezi multe țări și orașe din vest într-un timp foarte scurt, iar costurile sunt modeste. Datorită statutului de «ERASMUS» cât și faptului că există o persoană care se ocupă cu precădere de acești studenți am putut vizita orașul Dunkerque în plin carnaval, am ajuns la Amsterdam cu infima sumă de 20 de euro (în mai puțin de 3 ore eram în Țara Lalelelor), am vizitat orașul Brugges din Belgia...

A
P
R
I
L
I
E

2
0
0
9

Au fost colegii nostri

O altă modalitate de a petrece timpul liber sunt puburile, unde e bine să fii prezent la ... "happy hour". Acesta e momentul în care poți să îți cumperi o băutură la un preț mai mic. În ziua de joi studenții merg în discotecă pentru a dansa. Programul începe la ora 22, metro-ul nu mai funcționează după ora 24. Fiind singurul mijloc de transport, în afară de taxi, riști să îți petreci noaptea prin oraș, campusul fiind amplasat la marginea orașului. Dar...face parte din aventură.

La mii de kilometri distanță, românii nu-și uită valorile, împărțându-le lumii întregi. În cadrul anumitelor sărbători asociația culturală «Printemps» alcătuită din români (profesori și studenți), organiza activități la care participau atât francezii cât și studenții din alte țări. Francezii nu sărbătoresc 1 martie însă noi românii, i-am invitat la petrecerea noastră unde i-am învățat cum se fac mărțișoarele pe care, mai apoi, le-am oferit reciproc. Asociația a invitat un ansamblu folcloric din Suceava pentru ca cei prezenți să poată înțelege tradițiile noastre, prin dans și cântec.

Am studiat științe economice la IAE (Institutul de Afaceri Economice), Facultatea Științe Economice și Contabilitate - este o facultate jumătate particulară, jumătate de stat iar taxa ajungea la 400 de euro pe an. Grupa din care făceam parte era formată, pe lângă francezi și din studenți Erasmus din Bulgaria și Germania.

Cursurile sunt în limba franceză, durata unui curs este de 3 până la 5 ore, cu o pauză de 15-20 de minute la jumătatea cursului. Am remarcat o diferență măgulitoare între noi și francezi, ei nu au capacitatea de a conversa mai mult decât în limba lor maternă. Însă ne-au admirat pentru ambiția noastră de a învăța mai multe limbi străine. Uneori aveam două cursuri cu un profesor în aceeași zi. Ne-am acomodat greu cu limba franceză. Profesorul discută cu studenții tematica cursului. În sălile de curs gasești, obligatoriu, un retroproiector și un panou unde se afișează ideile principale din curs. Examenele sunt diferite de la o materie la alta și studenții nu se ajută între ei în timpul evaluării, iar de copiat nici să nu audă. Pentru ei orice examen presupune testarea capacităților dobândite. De exemplu pentru examenul de la drept am susținut un test grilă, la un altul am făcut un studiu de caz cu privire la o tema dată, pe baza teoriei din curs și a surselor bibliografice.

În general, examenul scris durează 3 ore, deoarece răspunsurile sunt laborioase. Înainte de sesiune, care durează 3-4 zile (6 examene în 3 zile), în funcție de numărul de examene, ai o vacanță de două săptămâni timp în care poți să-ți pui la punct anumite carențe.

Foarte mult m-am pregătit pentru examenul de Marketing. După predarea cursului care a durat 4 săptămâni profesorul a hotărât ca susținerea examenului să fie o aplicație practică într-o companie. Ne-a oferit posibilitatea de a ne alege colegii pentru alcătuirea unei grupe de 5 studenți și am primit tema "Mix-ul de marketing" (în sens larg, modalități de publicitate). Fiecare dintre noi a trebuit să se ocupe de un anumit segment al proiectului. Pe baza cursului și a materialelor găsite pe Net, a chestionarelor adresate persoanelor abordate pe strada și a revistelor de specialitate am reușit să ajungem la forma finală, o prezentare "Power Point". Susținerea lucrării a presupus expunerea ei oral cu ajutorul videoproiectorului, în fața profesorului și a grupei (clasei). Fiecare student din grupa de cinci a prezentat acea parte a proiectului la care a lucrat. La sfârșit, atât colegii cât și profesorii îți adresează întrebări cu privire la tema aleasă, iar tu trebuie să o susții cu argumente bine formulate. Nici nu putea fi vorba e o simpla expunere a unor informații "copy-paste" de pe net. La examenul de limba engleză am avut de prezentat un brand sau un eveniment economic deosebit.

Notele sunt de la 1 la 20 și se afișează toate la o data prestabilită. Cea mai frecventă notă este, bineînțeles 10 (...5 în sistemul român de notare). După ce profesorul corectează lucrările, se formează o comisie de profesori care analizează lucrarea și nota. În cazul în care ei consideră că nu e obiectivă, profesorul care a corectat trebuie să-și motiveze nota.

Fiind anul doi trebuia să facem stagiul (practică în cadrul unei societăți). Și în acest caz facultatea vine în ajutorul tău. Există un panou unde se afișează anunțuri de la firme, sortate pe categorii. Toate informațiile cu privire la modificarea orarului, existența unor activități în cadrul facultății cât și extra-curriculare, se anunțau prin e-mail de către profesori sau șeful de grupă. Am avut oportunitatea de a face practică la o renumită firmă de mobilă din Italia, acesta fiind un atu în plus la portofoliul personal.

Mulți m-au întrebat dacă a meritat efortul. Pe lângă faptul că am călătorit (în cea mai ieftină variantă posibilă), m-am și îmbogățit (cu experiență, cunoaștere, prieteni). În cele cinci luni de cursuri Erasmus am învățat, în primul rând, să mă cunosc.

Laura Niță

A
P
R
I
L
I
E
2
0
0
9

Sub lumina Luceafărului... la 120 de ani de la plecarea în stele

Există oameni care însumează în personalitatea lor trăsăturile definitorii ale poporului care i-a zămislit. Unii sunt rodul închipuirii acestuia, al felului cum se prezintă pe sine proiectat în ființa ideală, alții fac parte organică din colectivitatea pe care o exprimă în gradul cel mai înalt: Homer pe vechii greci, Vergilius pe romani, Shakespeare pe englezi ș.a.m.d. Pe asemenea oameni reprezentativi pentru un întreg popor fantezia populară îi trece, de obicei, în mit, în legendă și în poveste, tocmai pentru a le croi statutul de tip esențial pentru o colectivitate etnică.

Despre poetul nostru, Mihai Eminescu, noi înșine suntem ispitiți parcă să vorbim ca în poveste: „A fost odată ca-n popvești, a fost ca niciodată“, dintr-un neam vechi, de daci și de romani, un poet singular între toți poeții care au scris în graiul „Mioritei“. Acest „Dante valah“ s-a născut în 1850 la Botoșani, dar el venea mult mai de demult și mai de departe, din adâncul miraculoasei povești a neamului nostru, din toate colțurile României, peste care se leagă de mii de ani dorul din doine și tânguirea fără leac a Mioritei, venea ca o misterioasă lumină „pe căi de mii de ani“ din basmul vechi al zânei Dochii; venea din matricea stilistică a sufletului românesc, pe care l-a întruchipat și l-a mărturisit pentru eternitate lumii întregi. Acelei lumi, căreia poetul i-a evocat în grandioase poeme cosmogonice mitul propriei nașteri și deveniri.

După Eminescu- este știut- se gândește, se simte, se vorbește și se scrie altfel în limba română, mai profund și mai frumos, mai expresiv și mai elegant, cuvântul încercându-se de o muzică intrinsecă. Srisul său se identifică pe deplin cu spiritualitatea românească. Marele poet e simbol al geniului creator al neamului nostru, al luptei sale necurmăte pentru a putea dăinui prin vremi peste toate amărăciunile vieții și vicisitudinile istoriei. Creația lui se identifică până la totala contopire cu incomparabila fizionomie interioară a românului, cu felul nostru de a fi, de a gândi și a simți, de a ne visa un viitor fericit.

1850 - 1889

Pentru toate acestea, Eminescu este contemporanul nostru, este poetul nostru cel mai de seamă, poetul nostru național și tocmai de aceea universal, cunoscut și iubit pe toate meridianele spirituale ale umanității, poetul cel mai aproape de inima noastră și sincron cu fiecare clipă a sensibilității și gândirii românești.

De 120 de ani el a trecut în nemurire, trăind permanent în noi, cei de azi, și în toate generațiile care i-au urmat și care vor veni. Amintirea lui Eminescu, *patronul spiritual al Colegiului nostru* este, așadar, o prezență. Vrăjitorul muzical al limbii și al stilului stăruie mereu printre noi, cei care măcar de două ori pe an – la 15 ianuarie și la 15 iunie – se cuvine să rostim cu toate glasurile și din toate inimile aflătorilor în școala noastră: **MĂRITE MIHAI EMINESCU**, întregul nostru neam se pleacă întotdeauna în fața ta!